

βρισολάσι τό, σύνθηθ. βριολλάσι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρισῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - λάσι παρὰ τὸ ἔλασις ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ γυναι- κολάσι, παιδολάσι κττ. Πβ. καὶ ψωμολάσι, χορτα- ρολάσι κττ. Εἰς τὸ βρισολάσι ἐγίνε συγκοπή τοῦ σ κατ' ἄνομ.

Βρισίδι, δ ἰδ.: Ἀρχίζει ἓνα βρισολάσι. Τοῦ ὄνοκ' ἓνα βρισολάσι.

Ὑβρίζω, ἐξυβρίζω: Ἦρτε καὶ μᾶς ἐβριολόγησε. Καὶ μέσ. ἀλληλοπ.: Ὅλη μέρα βρισολογεῖσθαι.

βρισολόγημα τό, ἀμάρτ. βρισολόισμα Κεφαλλ. βρισολόισμα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρισολογῶ.

Ὑβρις, ἐξύβρις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρισῶ.

βρισολόγι τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρισῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - λόγι.

Βρισίδι, δ ἰδ.: Τοῦ τρανίξε ἓνα βρισολόγι (τὸν ὕβρισε χυδαιότατα).

βρισολογῶ ἀμάρτ. βρισολογᾶω Κεφαλλ. βρισολο- γᾶω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βρισολόγος ἢ τοῦ οὐσ. βρισο- λόγι ἢ τοῦ ἀορ. ἔβρισα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κῆξ. Τὸ βρισολογᾶω κατ' ἀναλογ. τοῦ βρισολάσι παρὰ τὸ βρισολάσι, δ ἰδ.

βρισολούσι τό, ΑΚαρχαβίτσ. Λόγ. πλώρ. 127.

Ἐκ τῶν ρ. βρίζω καὶ λούζω.

Βρισίδι, δ ἰδ.

βρισομανιδ τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βρισομάνι, δ ἐκ τοῦ βρισῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - μάνι καθὼς καὶ γυναι- κομάνι, παιδομάνι κττ.

Βρισίδι, δ ἰδ.

βριστέας ὁ, Πόντ. (Οἰν.) ὕβριστέας Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βριστής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - έας, δι' ἣν ἰδ. - εἰς. Ἡ παρέκτασις κατ' ἀναλογίαν τῶν αὐτόθι πολλῶν εἰς - έας ὀνομάτων δηλωτικῶν ἐλατ- τώματος.

Ὁ συνηθίζων νὰ ὕβριζῃ, ὕβριστής. Συνών. βριστής.

βριστής ὁ, ἀμάρτ. ὕβριστας Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρίζω. Τὸ ὕβριστας καθὼς καὶ τὸ κλέ- φτας, ψεύτας κττ.

Βριστέας, δ ἰδ.

βριτζ μόρ. Νίσυρ.

Λέξις πεποιημένη.

Εὐχρηστος ἢ λ. ἐπιφωνηματικῶς πρὸς αἶγα, τὴν ὁποίαν θέλουν ν' ἀποδιώξουν.

βριχτός ἐπίθ. Κύпр. βρικτός Κύпр.

Ἐκ τοῦ ρ. βρίσ-σω, δι' δ ἰδ. βρίζω (Ι).

Ἀφωνος, σιωπηλός: Ἐμεινε βριχτός.

βρόμα ἢ, ἰδ. βρῶμα.

βρομαμα ἢ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - αμα.

Ἀγρός σπαρμένος μὲ βρόμην, ἢ ὁποία μόλις ἐθερίσθη.

βρομαμα ἢ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - αμα ἢ τοῦ βρομάρι καὶ τοῦ - εἰς.

1) Ἡ καλάμη τῆς βρόμης ἢ ἀπομένουσα εἰς τὸν ἀγρὸν μετὰ τὸ θέρισμα. Συνών. βρομίστρα 1. 2) Τὸ ἄχυ- ρον τῆς βρόμης. Συνών. βρομάχερο, βρομα, βρο- μίστρα 2.

βρομαρένιος ἐπίθ. Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρομάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ένιος.

Ὁ ἐκ βρόμης παρεσκευασμένος: Ψωμὶ βρομαρένιο.

βρομάρι τό, Ἀνδρ. Εὐβ. (Αἰδηψ. Κουρ. Ὀρ.) βρο- μάρι Εὐβ. (Λίμν.) βρομάρι Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άρι (Ι)

Βρόμη, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ὅποιους πάει' εἰς τὸν βρομάρι τὸν πᾶν' ἢ φάκα (ἐπὶ ἀδίκου ἀνθρώπου τιμω- ρουμένου ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ λαγοῦ, ὅστις συλλαμβάνεται εἰς παγίδα φέρουσιν ὡς δέλεαρ βρόμην) Σάμ.

βρομάχερο τό, Πελοπ. (Λακων.) βρομάχερο ΠΓεν- νάδ. 163.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρόμη καὶ ἄχυρο.

Βρομαμα 2, δ ἰδ.

βρομα ἢ, Πελοπ. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - εἰς.

Βρομαμα 2, δ ἰδ.

βρόμη ἢ, βρόμος ὁ, Βιθυν. βρόμη ἢ, σύνθηθ. βρόμ' βόρ. ἰδιώμ. βρόνη Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βρόμος.

1) Φυτὰ τοῦ γένους τῆς βρόμης (avena) τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) α) Βρόμη ἢ ἡμερος (avena sativa), καλὴ τροφή τῶν ζώων σύνθηθ. καὶ Τσα- κων.: Φρ. Ἐχε βρόμη καὶ ἄς βρωμάη (λογοπ.) Πελοπ. (Λάστ.) Συνών. ἀγριογέννημα 1, βρόμι, σιφωνάρι, ταγή. β) Βρόμη ἢ ἀγρία ἢ ἄγονος (avena sterilis) βρόμη ἢ γενειοφόρος (avena barbata) καὶ βρόμη ἢ ἄστα- τος (avena fatua) πολλαχ. Συνών. ἀγριοβρόμη. 2) Ὁ σάνος ἢ ἡ ταγή ἐν γένει Σύμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Βαμβάκ.) [**]

βρόμι τό, Λεξ. Βλαστ. 458 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόμη κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα τοῦ μεταπλασμοῦ γλαούρι-γλαούρη, θειάφι-θειάφη, θρούμπι-θρούμπη κττ.

Βρόμη 1 α, δ ἰδ.

βρομίστρα ἢ, Πελοπ. (Λογγ. Σουδεν. Τριφυλ.) κ. ἄ. βρομίστρα Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρόμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ίστρα.

1) Βρομαμα 1, δ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Ἰληθ. Βρομίστρας Πελοπ. (Ἀργολ.) 2) Βρομαμα 2, δ ἰδ.

βρόμος ὁ, ΑΚαρχαβίτσ. Ζητιᾶν. 202.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βρόμος.

Κρότος: Τὸ τριζοβόλι καὶ ὁ βρόμος τῆς φωτιᾶς. Συνών. βρίθος.

